

ANANSI. WORLD FICTION este un imprint al Editurii Trei

Anansi
EGO

SHAUN
BYTHELL

Confesiunile
unui librar

Traducere din limba engleză și note de
Mihaela Buruiană

EDITORI:

Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL

ANANSI. WORLD FICTION:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTARE:

Alexandra Turcu

DESIGN:

Andrei Gamarț

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Dan Crăciun

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BYTHELL, SHAUN

Confesiunile unui librar / Shaun Bythell ; trad. din lb. engleză
și note de Mihaela Buruiană. - București : Editura Trei, 2024
ISBN 978-606-40-2439-8

I. Buruiană, Mihaela (trad. ; note)

821.111

Titlul original: *Confessions of a Bookseller*

Autor: Shaun Bythell

Copyright © Shaun Bythell, 2019

Copyright © Editura Trei, 2024,
pentru traducerea în limba română

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2439-8

IANUARIE 2015

A atins cărțile cu venerația unui preot care deschide biblia în amvon. Lustruisem pielea în dimineața aceea până când strălucea ca mătasea, iar vârfurile degetelor domnului Pumpherston s-au sprijinit pe ea de parcă erau fluturi ce poposeau pe o floare aleasă. Părea să toarcă de plăcere la atingere. Vizitatorul și-a așezat ochelarii înaintea sa dea paginile și se vedea că încântarea domnului Pumpherston e contagioasă.

AUGUSTUS MUIR, *THE INTIMATE THOUGHTS*
OF JOHN BAXTER, BOOKSELLER
(METHUEN & CO., LONDRA, 1942)

Mă întreb dacă, atunci când a scris jurnalul fictiv al lui John Baxter, August Muir era într-adevăr conștient că aceasta e, fără îndoială, cea mai bună parte a comerțului cu cărți la mâna a doua și probabil și a colecționării de cărți: să găsești și să atingi ceva rar și important. Odată, am avut un set de două volume din *Antiquities of Scotland*, de Francis Grose, care, pentru persoana care l-a cumpărat, era cea mai importantă carte pe care și-o putea închipui. Grose și Robert Burns s-au întâlnit în 1789 și au devenit prieteni. Grose l-a rugat pe Burns să scrie o poveste supranaturală care să însoțească o ilustrație a bisericii Auld Alloway Kirk din *Antiquities of Scotland*, pentru care se documenta pe vremea aceea. Astfel s-a născut poate cel mai frumos poem

al lui Burns, „Tam o' Shanter“. Deși poemul a apărut mai întâi în alte două publicații, *Antiquities of Scotland* a lui Grose a fost prima carte în care a fost publicat și, deși nu are o valoare financiară uriașă (ultimul set pe care l-am avut s-a vândut cu 340 de lire), este o carte importantă pentru pasionații de Burns, parțial datorită faptului că, dacă nu ar fi fost solicitarea lui Grose, poate că Burns nici nu ar fi scris vreodată „Tam o' Shanter“. Clientul căruia i-am vândut exemplarul meu venise din Ayr când aflase de la unul dintre prietenii săi că avem un exemplar. Abia după ce a plătit mi-a spus despre conexiunea cu Robert Burns și, dacă nu ar fi făcut asta, probabil că nici astăzi nu aș fi știut. Este o ironie a poziției mele că, deși sunt înconjurat de cărți în fiecare zi, cele mai multe lucruri pe care le știu despre ele mi-au fost povestite de clienți, aceiași clienți pe care primul meu instinct este să-i descurajez să vorbească.

Rezonez și cu descrierea felului în care domnul Pumpherston atinge cartea: oamenii care comercializează cărți rare le ating, de obicei, vizibil altfel asigurându-se că sprijină copertele când le deschid, ca să nu se desprindă legăturile și că, atunci când cartea este scoasă de pe raft, nu apasă prea mult pe partea de sus a cotorului. Odată ce ai avut de-a face cu cărți rare o vreme, devii extraordinar de atent când oamenii le manevrează greșit.

Plăcerea pe care o dă atingerea unor cărți care au avut o contribuție culturală sau științifică semnificativă pentru lume este, fără îndoială, cel mai mare lux pe care îl poate aduce în-deletnicirea aceasta și puține alte ocupații — dacă există vre-una — oferă atât de multe ocazii de a te bucura de așa ceva. De aceea, în fiecare dimineață, mă ridic din pat nu anticipând o corvoadă repetitivă, ci sperând că voi avea șansa să țin

În mâini un exemplar dintr-o carte care a adus pentru prima dată umanității o idee care a schimbat cursul istoriei. Poate fi un exemplar din *The Rights of Man*, datând din 1791, traducerea în engleză din 1887 a *Capitalului* sau o ediție timpurie a *Originii speciilor* a lui Darwin, din 1859. Despre asta e vorba.

JOI, 1 IANUARIE

Comenzi online:

Comenzi găsite:

Închis în prima zi din an.

După ce m-am odihnit, m-am dus cu bicicleta la prietenul meu Callum pentru petrecerea anuală de 1 ianuarie, de la prânz. Am plecat pe la 15:00, ca să mă întorc pe lumină, am făcut focul în odăiță și am început să citesc *Miss Lonelyhearts*, de Nathanael West, pe care mi-a sugerat-o acum vreo două săptămâni o clientă care cumpărase câteva cărți pe care le citisem și eu și-mi plăcuseră.

VINERI, 2 IANUARIE

Comenzi online: Închis

Comenzi găsite:

Mi-am petrecut dimineața făcând ordine, pe urmă m-am dus într-o scurtă plimbare pe plajă în Golful Rigg, pe

vânt și ploaie, cu Callum și partenera lui, Petra, chiar înainte să se întunece. Petra este australiancă și are două fete gemene, de vreo zece ani. Pare întotdeauna atât de absurd de fericită, încât îmi e aproape imposibil să-mi închipui cum îi reușește fără ajutorul unor droguri halucinogene, dar este și extrem de excentrică, așa că se potrivește perfect în peisajul uman din Wigtown. Când mă îndreptam de la camionetă spre magazin, am observat găștele zburând pe deasupra orașului, ca să înnopteze în mlaștina cu apă sărată de la poalele dealului pe care se întinde Wigtown. Priveliștea și sunetul lor mă impresionează de fiecare dată, fiindcă sunt mii de găște care formează un V aproape perfect când zboară în întunericul tot mai dens din toiul iernii reci și umede.

SÂMBĂTĂ, 3 IANUARIE

Comenzi online: 10

Comenzi găsite: 10

Am revenit la programul obișnuit, după o săptămână în care am deschis la 10:00 în loc de 9:00. O zi mohorâtă, dar măcar am scăpat de vânt și ploaie. Sfârșitul perioadei de sărbători este întotdeauna marcat de o scădere acută a numărului de clienți, numai că astăzi senzația aceea de gol din magazin a fost îmbunătățită de faptul că primul client a fost Jeff Mead. Jeff este preotul anglican al parohiei din Kirkinner, un sat aflat în apropiere, iar imaginea lui publică a fost probabil rezumată cel mai bine de prietenul

meu Finn, care mi-a zis odată că „Jeff se simte mai bine oficiind înmormântări decât nunți“. Acest lucru îi contrazice totuși adevărata fire, dat fiind că este neastâmpărat, spiritual și remarcabil de inteligent, cu o educație teologică în toată regula. E un bărbat solid, impunător, care se apropie de vârsta pensionării. La scurt timp după ce am cumpărat magazinul, în 2001, a venit să arunce un ochi pe aici. Cumpărasem un schelet în mărime naturală pe care voiam să-l agăț de tavan (habar nu am de ce, dar este încă acolo, cu o vioară în mână) și pe care îl așezasem temporar într-unul dintre fotoliile de lângă șemineu, cu un exemplar din *Dumnezeu, o amăgire* de Richard Dawkins în degetele lui osoase. Am auzit un hohot de râs din adâncurile magazinului și imediat a apărut și Jeff, care a anunțat: „Așa vreau să fiu găsit, când mi-o veni vremea“.

La ora 11:00, a sunat o femeie din Ayr. Are niște cărți pe care vrea să mi le arate săptămâna viitoare.

La știrile de azi-dimineață, era un reportaj despre patru bărbați care au fost răpiți dintr-o librărie din Hong Kong pentru că diseminau literatură ce critica regimul din China. Vânzarea de cărți poate fi o afacere periculoasă, dar, din fericire, în Wigtown numai din punct de vedere financiar.

În mod surprinzător, am găsit toate cele zece cărți comandate astăzi, ceea ce e un fel de miracol. Cele mai multe fuseseră listate recent și proveneau din colecția unui bărbat care adusese patru cutii chiar înainte de Crăciun.

Prietena mea Mary, negustoare de antichități, a adus o cutie cu gravuri despre pescuit și un bursuc împăiat, pe care l-am expus în magazin cu prețul de 100 de lire.

Callum și Petra au apărut la prânz și m-au întrebat dacă mă duc la degustarea de whisky de la 16:00, la Beltie

Books. Le-am răspuns că depinde de cât de aglomerat e magazinul. La 15:30, în magazin nu mai intrase nimeni de o oră și, chiar când mă gândeam să închid mai devreme și să mă duc la degustarea de whisky de la Andrew, au intrat vreo douăsprezece persoane de douăzeci-treizeci de ani. Toate au cumpărat cărți.

Total încasări: 136,50 lire
10 clienți

LUNI, 5 IANUARIE

Comenzi online: 7

Comenzi găsite: 7

Încă o zi mohorâtă și, în mod miraculos, încă una în care am reușit să găesc toate cărțile comandate. Patrick de la Historic Newspapers a trecut pe aici să ridice teancul de comenzi din străinătate care se adunaseră pe durata Crăciunului. Corespondența noastră internă este expediată prin Royal Mail, dar comenzile internaționale sunt mai ieftine dacă le trimitem prin curierul cu care are contract Historic Newspapers, așa că ne folosim și noi tot de el.

Petra a trecut să întrebe dacă poate să înceapă un curs de dansuri din buric în camera mare de la etaj. Nu știu câtă priză va avea la public, dar i-am spus că poate folosi camera vinerea dimineața.

Un client mi-a cerut cartea de vizită, dar n-am găsit niciuna. Cred că ultima dată când mi-a cerut un client așa

ceva a fost acum mai bine de un an. Ideea pare fermecător de desuetă într-o lume hiperconectată. Când am cumpărat magazinul, clienții — în special alți comercianți de cărți — lăsau mereu cărți de vizită, dar acum pur și simplu nu se mai întâmplă asta, așa cum a fost cazul și cu cărțile de vizită din vremurile georgiene și victoriene.

Un cuplu german de vreo cincizeci și ceva de ani a răsfodit cărți timp de o oră. Femeia a cumpărat un exemplar din biografia lui Jane Austen de David Cecil. În timp ce plătea, a spus: „Mă bucur să vă cunosc, în sfârșit“, ceea ce mi s-a părut puțin ciudat, până când a explicat că motivul pentru care veniseră în Wigtown era că citiseră cartea Annei, partenera mea, în care este vorba — parțial — despre Wigtown (și despre mine). Nu la mult timp după ce au plecat, un bărbat în salopetă portocalie, care cu o săptămână în urmă cumpărase un exemplar din cartea ei *Three Things You Need to Know About Rockets*, s-a întors și, inspirat de referințele Annei la *Moby Dick*, a cumpărat și un exemplar din acesta.

Tom a venit să discutăm proiectul gândit de Anna — ideea unei Case a scriitorilor. Vrea să înființeze o companie ca să cumpere și să transforme o proprietate din piață într-un spațiu de creație, unde să organizeze cursuri de scris, citit și artă, împreună cu Spring Fling (un festival artistic din zonă care are loc în fiecare iunie). Vrea să avem o ședință de brainstorming aici, în magazin, și caută idei de persoane pe care să le invite, așa că i-am făcut câteva sugestii. Întâlnirea va avea loc vineri seara, în camera mare în care găzduim Refugiul scriitorilor pe durata festivalului, și vom avea mâncare și vin.

Total încasări: 87,50 lire
13 clienți

MARȚI, 6 IANUARIE

Comenzi online: 3

Comenzi găsite: 3

Toate cele trei comenzile de astăzi au fost cărți despre căile ferate.

Încă o zi cumplit de urâtă, deși ploaia s-a mai domolit după-amiază. Până acum, pare că iarna a însemnat doar ploi abundente, stârnite de vânturi puternice. Nu cred că am avut nici măcar o zi cu ger.

Printre mesajele primite astăzi prin e-mail:

De la: xxxxxxxxxxxx

Subiect: lumea are nevoie de cartea mea

Corpul mesajului:

mi-ar plăcea să-mi popularizez cartea la librărie.

am scris o carte care asigură că persoana pe care o găsești devine partenerul tău de viață, ceea ce și înlătură nevoia de minciuni, manipulare și jocuri. împiedică daunele emoționale și riscul pentru viața umană prin suicid. înarmând oamenii cu cunoștințe despre personalități.

Prima clientă a zilei a fost o femeie în vârstă care voia să folosească telefonul librăriei ca să-și sune nora, care nu venise să o ia de la doctor. Al doilea client a fost un bărbat cu un început de chelie și coadă, care a țățâit la prețul absolut fiecărei cărți pe care a ridicat-o.

Am găsit o tablă veche de scris în pivniță și am înrămat-o cu o ramă veche de tablou. Arată destul de drăguț. Am hotărât să încerc să scriu ceva amuzant pe ea în fiecare

zi, o întreprindere sortită eșecului, dat fiind că pot trece săptămâni — uneori luni — până când îmi trece prin cap vreun gând spiritual. Ca să simplific lucrurile, am luat un citat din Noel Coward, dintr-o carte intitulată *Famous Last Words*: „Noapte bună, dragii mei, ne vedem mâine“.

A venit mama pe la 16:00 și a vorbit fără întrerupere jumătate de oră. Printre subiectele abordate au fost: ideea Casei scriitorilor și o sursă de finanțare posibilă pe care a găsit-o ea (a repetat asta de cel puțin șase ori), prietenii prietenilor ei, care au un castel în Deeside pe cale să se prăbușească în râu din cauza inundațiilor (informație repetată de patru ori) și chiriașii de la The Open Book¹, care au lăsat cam dezastru în urmă („abject“). Nu era vorba de ocupanții cei mai recentți, două spanioloaice, ci de un alt cuplu (informație repetată de patru ori).

La vreo douăzeci de minute după ce a plecat (cu un nonșalant „Tre’ să fug, pa, dragule“), m-am uitat prin vitrină și i-am văzut Volkswagenul lovit parcat prost în stația de autobuz, în timp ce ea pălăvrăgea agitată cu cineva. Când am închis librăria, peste jumătate de oră, ea era tot acolo, făcând capul calendar norocosului care se întâlnește cu ea.

Total încasări: 125,49 lire

11 clienți

1. The Open Book a fost ideea Annei. Dându-și seama că probabil nu este singura persoană care visează cu ochii deschiși să aibă propria librărie, i-a convins pe părinții mei să cumpere un magazin în centrul Wigtownului, care funcționează în sistem Airbnb: oricine îl poate închiria ca să vadă ce înseamnă să gestionezi o librărie timp de o săptămână. Este rezervat deja pe următorii trei ani și atrage vizitatori din toată lumea (n.a.).

MIERCURI, 7 IANUARIE

Comenzi online: 1

Comenzi găsite: 0

Am tras draperiile în dimineața asta și am văzut primul semn de soare după atât de mult timp, că mi se pare că au trecut luni.

Mi-am petrecut prima oră din ziua de lucru asfixiindu-mă ușor cu parfumul unei cliente, care pot doar să presupun că a fost produs ca o neurotoxină deosebit de neplăcută de un biochimist nord coreean într-un buncăr secret. Kim Jong-(ost)il.

Am mai primit o comandă pentru o carte din sala feroviară. Astea sunt întotdeauna cele mai greu de găsit. Probabil că amatorilor de cărți despre căile ferate nu prea le pasă de ordine pe rafturi.

Pe la 11:00, în librărie a intrat o femeie puțin mai în vârstă decât mine, cred. Am recunoscut-o vag, așa că, atunci când a venit să plătească un teanc de romane — toate citite și plăcute de mine —, am întrebat-o de ce mi se pare familiară. Am aflat că mergea la aceeași casă de licitații din Dumfries la care mă duceam și eu ocazional, așa că am depănat amintiri despre diversele personaje și activitățile îndoielnice care inevitabil par să înconjoare licitațiile. Pe urmă, a povestit că are o ceainărie în Rockcliffe (la mai puțin de șazeci de kilometri distanță), așa că ne-am plâns de clienți și, în special, de ce înseamnă să ai o afacere, în special una pe care oamenii se așteaptă s-o ții deschisă când le convine lor, nu când îți convine ție. Amândoi disprețuim tirania obligațiilor sociale din comunitățile rurale. Și ea

pare să urască la fel de mult ca mine să aibă lucrurile planificate. Și tocmai a terminat de citit *Any Human Heart*, una dintre cărțile mele preferate.

Am început să sortez cele două cutii rămase din tranzacția dinaintea Crăciunului. N-am găsit nimic bun pentru a fi vândut în magazin, dar toate au cod de bare și sunt în condiție impecabilă — perfecte pentru FBA¹, așa că le-am procesat și le-am ambalat ca să fie ridicate. Prețurile pentru edițiile broșate sunt surprinzător de mari, dar așa stau lucrurile de când au apărut vânzările online — este mai greu decât înainte să prevezi valoarea unei cărți.

După-amiază, m-am certat crunt cu un client: eu am susținut că Maigret este un detectiv fictiv francez, iar el, un pictor belgian suprarealist. Pe urmă, am sunat-o pe femeia din Ayr ale cărei cărți ar trebui să le văd mâine, ca să amân. A părut extraordinar de ușurată; cu siguranță încă mai are de sortat cărțile pe care vrea să le păstreze de cele pe care este dispusă să le dea.

Total încasări: 65,49 lire
3 clienți

1. FBA (Fulfilled by Amazon) este un serviciu oferit de Amazon prin care librarii își pot stoca marfa într-unul dintre depozitele Amazon (numite eufemistic „centre de distribuție”). Când sosesc comenzi pentru cărți, personalul depozitelor le ambalează și le trimite clienților. Deși astfel se rezolvă problema spațiului din magazin, costul acestui serviciu te face aproape întotdeauna să te întrebi dacă merită efortul — așa cum se întâmplă aproape cu orice serviciu pe care îl oferă Amazon terților. „Taxele” sale se înmulțesc inevitabil și continuă să te impresoare până când profitul tău este atât de mic, încât aproape că te sufocă. Dar nu chiar. Paraziții preferă să-și țină gazdele în viață (n.a.).

JOI, 8 IANUARIE

Comenzi online: 3

Comenzi găsite: 2

Încă o zi însorită. Două la rând — pare să fie un fel de record, având în vedere ce vreme am avut până acum iarna asta. Una dintre comenzile de azi a fost pentru o carte intitulată *Minorities in the Arab World*, care îi va fi expediată unui preot din Liban.

După-amiază, a trecut pe aici mama, care a vorbit vreo jumătate de oră despre ciocănelul de pe ușa de la The Open Book, care se pare că are o peliculă de mucegai alb pe el. De ce contează asta sau de ce crede ea că am nevoie să știu și eu mă depășește. A dispărut cinci minute, apoi s-a întors cu Alicia, femeia taiwaneză care gestionează The Open Book săptămâna asta. Am stabilit să ieșim la o bere după muncă. Alicia, se pare, nu este numele ei adevărat, dar l-a ales ca să-i fie mai ușor cât stă în Europa. În prezent, studiază în Spania și s-a gândit că Wigtown i-ar oferi o pauză binemeritată de la căldura și mâncarea gustoasă din Spania.

Total încasări: 42 lire

3 clienți

VINERI, 9 IANUARIE

Comenzi online: 5

Comenzi găsite: 5

Ploaie torențială din nou. Nicky a ajuns cu întârzierea de rigoare. Nici măcar costumul ei negru de schi nu a putut face față ploii — când a împins ușa ca să nu lase vântul și ploaia să intre, părea o focă furioasă. Nicky e singura care a mai rămas din personalul de altădată, format din doi angajați cu normă întreagă și unul cu jumătate de normă. E o bună prietenă, deși părerea noastră diferă considerabil în multe privințe. Ea este martoră a lui Iehova. Eu nu sunt religios. Are aproape cincizeci de ani, doi fii adulți și un nelipsit simț al umorului. În plus, e dedicată magazinului și extraordinar de capabilă. Pe mine mă consideră un impediment pentru succesul afacerii și tot timpul îmi ignoră instrucțiunile, alegând în schimb să facă lucrurile ca și cum ar fi magazinul ei.

La 9:30, am pornit radiatorul în camera mare și am mutat combina audio pentru cursul de dansat din buric, ținut de Petra. Am fost de acord să folosească spațiul de deasupra magazinului, unde în fiecare marți are loc cursul de artă al doamnelor în vârstă. Spre uimirea mea, s-au prezentat două persoane. După ce a început ritmul surd al activității de la etaj, am dus corespondența la poștă (doar am traversat strada), unde la ghișeu era William, cu o dispoziție foarte asemănătoare cu vremea de azi. M-a întâmpinat așa cum face cu toată lumea, adică ignorându-mă complet și bodogănind cât de mult disprețuiește Wigtown și aproape tot ce se află în el.

Pe la 10:30, când Petra și dansatoarele ei erau în plină desfășurare, Isabel (care se ocupă de finanțele magazinului o dată pe săptămână) a venit să țină contabilitatea și, imediat ce a auzit bufniturile, s-a oprit brusc cu un aer îngrozit. Când i-am explicat că e un curs de dans, nu o orgie, a fost

vizibil ușurată. S-a oferit și să ducă încasările la bancă în locul meu, dat fiind că rămăsesem să mă ocup singur de magazin în ultimele trei săptămâni și nu reușisem să le depun.

Cu toată ploaia, apa de pe vitrina neetanșă picură fără încetare pe decorațiunile de Crăciun, care au fost o încercare jalnică, în cel mai bun caz, și acum arată ca un aranjament floral de iarnă umed și mohorât.

În librărie au intrat trei vânători de păsări sălbatice. Unul dintre ei a zărit o gravură victoriană înrămată, de mari dimensiuni, *Pescuit în Connemara*, cu prețul de 40 de lire, și a zis: „Nu vreau să fiu obraznic, dar care e cel mai bun preț pentru asta?”. I-am răspuns că i-o dau cu 35 de lire. A cumpărat-o pe aceea, precum și trei gravuri de Robin Ade, cu autograf, pe care le cumpărasem de la Mary, prietena mea care ține un anticariat. Din păcate, nimeni nu s-a arătat interesat de bursucul împăiat pe care l-am cumpărat tot de la ea, în afară de copii, care sunt fascinați de el.

Seara, am ieșit la pub cu Alicia (Taiwan), Gina (Noua Zeelandă), Elouise (Australia) și Petra (Austria). Eu eram singurul scoțian de la masă. Toate lucrează aici în diverse puburi și cafenele.

Total încasări: 132,99 lire
5 clienți

SÂMBĂȚĂ, 10 IANUARIE

Comenzi online: 4
Comenzi găsite: 3

O zi rece, cenușie. Nicky a apărut la 9:08, dând vina pe vreme pentru întârziere. Ploaia a început din nou la 10:00, iar sunetul apei picurând în gălețile din vitrină și-a reluat simfonia obișnuită.

În timp ce umpleam coșul cu lemne, am auzit o broască orăcăind în iaz — prima pe care am auzit-o din toamnă încoace.

Pe drumul spre poștă, l-am zărit pe Eric, budistul din Wigtown, în roba lui portocalie — o pată de culoare bine-venită într-o zi altfel mohorâtă. Nu știu când s-a mutat aici, dar Wigtown l-a absorbit cu indiferența amiabilă pe care o oferă tuturor, indiferent de cât de nepotrivitiți ar putea părea într-un târgușor scoțian.

Nicky și-a petrecut toată ziua rearanjând lucruri care nu aveau nevoie să fie rearanjate.

După prânz, am dat jos decorațiunile de Crăciun din vitrină. Partea din stânga încă era plină de băltoace.

Pe tablă, azi:

**Evitați interacțiunile sociale: purtați
mereu o carte la voi.**

Foarte puțini clienți astăzi și cei mai mulți au plecat înainte de prânz. La 14:00 a apărut o familie și aveam mari speranțe că măcar unul dintre membrii ei va cumpăra ceva, dar au plecat după zece minute cu mâinile goale. Până la ora închiderii, nu am mai avut niciun client.

Total încasări: 34,49 lire
4 clienți

LUNI, 12 IANUARIE

Comenzi online: 10

Comenzi găsite: 10

O zi cenușie, rece, dar fără ploaie.

Din fericire, am găsit toate comenzile în dimineața asta. Una dintre ele era pentru un exemplar în germană al *Mein Kampf*, publicat când Hitler încă trăia. La interior, avea o dedicație și o vedere — cum nu știu deloc germană, habar nu am ce anume scria acolo. Cu toate acestea, am vândut-o cu 90 de lire unui client din Germania.

Cinci clienți până la ora 10:00 și toți au cumpărat cărți. Unul a cumpărat trei bastoane făcute de Sandy, păgânul tatuat. El este unul din cei o mână de clienți fideli. Locuiește lângă Stranraer și susține că este cel mai tatuat om din Scoția. De asemenea, este un cioplitor pasionat (și talentat) de bastoane. Avem un sistem de troc prin care el îmi aduce bastoane în schimbul cărților, iar eu vând bastoanele în magazin. Trebuie să iau legătura cu el și să-i spun că avem nevoie de mai multe.

Când duceam comenzile de azi la poștă, William tocmai ieșea din ungherul lui întunecat la o țigară. Ca niciodată până acum, a dat dovadă de politețe și decență ținându-mi ușa deschisă și chiar salutându-mă cu „Bună dimineața, Shaun“. Ori e el bolnav, ori eu sunt.

Total încasări: 72,50 lire

5 clienți